

Arrest

nr. 321 727 van 17 februari 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 september 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 juli 2017 diende verzoekster een aanvraag in tot humanitaire regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 6 november 2017 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard door verweerder. Op dezelfde dag werd verzoekster eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd. Het beroep tegen deze beslissingen werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 216.001 van 30 januari 2019.

1.2. Op 3 oktober 2019 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in tot humanitaire regularisatie op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 20 juni 2022 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard door verweerder. Op dezelfde dag werd verzoekster eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd. Het beroep tegen deze beslissingen werd verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 283 402 van 17 januari 2023.

1.3. Op 2 april 2024 diende verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Nederlandse schoonzoon.

1.4. Op 20 september 2024 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.04.2024 werd ingediend door:

Naam: [D.]

Voorna(a)m(en): [M.]

Nationaliteit: Angola

Geboortedatum: (...) 1956

Geboorteplaats: Damba

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende een aanvraag gezinshereniging in, in functie van haar schoonzoon [N. [K.] (RR. (...)) en dit in toepassing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat: “§ 2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder T of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen,”

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, tot aan de komst naar België en tot aan de aanvraag gezinshereniging.

Ter staving van onderhavige aanvraag werden volgende documenten voorgelegd:

- *Medische stukken (niet alle stukken zijn leesbaar) op naam van betrokkene+ screenshot van betalingen aan apotheker door de dochter van betrokkene + facturen van hospitalisatie/ behandelingen op naam van de betrokkene*
- *Schrijven van de raadsman dd. 12.03.2024*
- *Armoedecertificaat nr. (...) waarin wordt vermeld dat betrokkene arm zou zijn. In dit certificaat staat expliciet: “... vereist dit certificaat om te kunnen certificeren dat de ondertekenaar volgens haar verklaring arm is.” (eigen onderlijning)*
- *Ongedateerde foto's: handmatig toegevoegde datums kunnen niet in aanmerking worden genomen. Al zouden deze foto's gedateerd zijn, valt niet af te leiden hoe de afhankelijkheid van betrokkene kan bewezen worden a.d.h.v. (enkele) foto's.*
- *Gezinssamenstelling dd. 15.02.2024*
- *Artikel (?) m.b.t Western Union zonder datum of bronvermelding. Voorzover dient te worden aangenomen als begin van bewijs, dient te worden opgemerkt dat dit artikel louter een vermelding maakt dat Western Union na 8 jaar te zijn opgeschort in Angola, terug operationeel is in Angola (zonder vermelding van startdatum). De raadsman van betrokkene verklaart dat de financiële hulp door de referentiepersoon naar betrokkene verliep via een tussenpersoon aangezien diensten zoals Western Union gedurende acht jaar opgeschort geweest zijn. (Bovendien gaat dit artikel slechts over Western Union, er wordt nergens melding gemaakt van andere diensten) Echter werden er geen bewijsstukken voorgelegd die deze beweringen staven. Hoe dat de financiële hulp verliep via een tussenpersoon kan niet worden afgeleid uit voorgelegde stukken.*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Immers, zij heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn geweest in het land van origine, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen van betrokkene betreft, dient dus vastgesteld te worden dat dit niet afdoende werd aangetoond. Betrokkene toont niet aan dat zij onvermogen was en dus louter op de financiële en materiële steun van de referentiepersoon aangewezen was om in haar onderhoud te voorzien. De voorgelegde stukken betreffen een verklaring op eer van betrokkene en steunt derhalve niet op een gedegen onderzoek van de Angolese administratieve databanken. Zoals hierboven aangehaald, is dit attest niet voldoende om het vermogen aan te tonen.

Wat betreft deze medische stukken ter staving van de fysieke afhankelijkheid van de referentiepersoon. De diagnose van de referentiepersoon en de noodzaak aan een geschikte medische behandeling staat niet ter discussie. Echter is deze medische afhankelijk geen criterium voor het "ten laste zijn van" in de geest van artikel 40bis, §2, 4° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene dient afhankelijk te zijn van de referentiepersoon en niet omgekeerd. Bovendien betreffen de betaling van de ziekenhuisfacturen een situatie die zich voordeed toen betrokkene reeds in België was.

Geen van de andere voorgelegde documenten, inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en haar dochter, doen afbreuk aan de hiervoor gedane vaststellingen.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te hare laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat zij als volgt uiteenzet:

"EERSTE MIDDEL:

- schending van de artikelen 40bis en 40ter Vreemdelingenwet.
- artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en
- kennelijke appreciatiefout en schending van de formele en materiële motiveringsplicht. de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen. schending van het gelijkheidsbeginsel

1.

Artikel 52 bepaalt het volgende:

§1. Het familielid dat zelfgeen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. De woorden Ministerie van Tewerkstelling en Arbeid of die voorkomen in de tweede paragraaf van de tekst op de voorzijde van dit document, worden geschrapt

Indien de vreemdeling het bewijs van zijn familieband daarentegen niet overlegt, overeenkomstig artikel 44, om zijn aanvraag te staven, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19quinquies. Hij overhandigt geen bijlage 19ter.

§2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, §2 en §4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister,

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie overeenkomstig het model van bijlage 9 af

De kostprijs die de gemeente kan vorderen voor de afgifte van deze verblijfskaart mag niet meer bedragen dan de prijs die geheven wordt voor de afgifte van een identiteitskaart aan Belgische onderdanen.

Wanneer het gemeentebestuur zich in de onmogelijkheid bevindt om onmiddellijk over te gaan tot de afgifte van deze verblijfskaart, dient het attest van immatriculatie te worden verlengd tot de afgifte van de verblijfskaart

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken. '

2.

De overige aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn,*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit,*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan verzoekende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

3. Het ten laste zijn

In de beslissing is verwerende partij van oordeel dat diende aangetoond te worden dat verzoekende persoon zowel in het verleden als in het heden ten laste is geweest van de referentiepersoon.

Verwerende partij betwist niet dat er minstens een begin van bewijs is geleverd dat verzoekende partij ten laste is van zijn moeder.

Verzoekende partij volgt de redenering van verwerende partij niet.

Verzoekende partij is van oordeel dat op basis van alle elementen en documenten in het dossier ten genoegte van recht is aangetoond dat verzoekende partij ten laste is van haar schoonzoon.

Zodra moeder in België was, is de moeder ook bij haar schoonzoon en dochter komen inwonen.

Er kan geen discussie zijn over het feit dat de moeder ten laste is van haar schoonzoon.

Er kan geen discussie zijn over het feit dat verzoekende partij zich gevoegd heeft bij haar schoonzoon.

Er worden in dit kader geen andere voorwaarden gesteld door de wet, alleszins blijkt dit niet uit de bestreden beslissing dat de wet bijkomende voorwaarden stelt.

In de wet staat immers vermeld dat verzoekende partij "te hunnen laste zijn", "hen begeleiden" "of zich bij hen voegen", moet zijn van de referentiepersoon.

Meer specifiek, artikel 40bis, §2, 3° Vreemdelingenwet bepaalt:

"§2 Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn die hen begeleiden of zich bij hen voegen voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven; (...)

Eigen onderlijning

In casu staat niet vermeld dat de verzoekende partij het bewijs moet leveren van het ten laste zijn van de referentiepersoon verder naar het verleden toe of zelfs in het land van oorsprong, zoals verwerende partij eist.

Verzoekende partij is ten laste van de referentiepersoon, zoals aangetoond met de documenten in het dossier en heeft zich bovendien bij de referentiepersoon gevoegd. Eén van deze 2 situaties is reeds voldoende volgens de wet.

Verzoekende partij voldoet dan ook derhalve aan de voorwaarden van artikel 40bis Vreemdelingenwet.

In elk geval en ondergeschikt, dient te worden geoordeeld dat de eis van verwerende partij onredelijk is en de nodige stukken waarover verzoekende partij kon beschikken reeds werden aangeleverd.

Het armoedecertificaat werd bijgebracht omdat dit het stuk is dat kon worden bekomen door verzoekende partij

Er is geen reden om aan de inhoud te twijfelen.

Deze certificaten worden niet lichtzinnig opgesteld.

Indien er nog andere stukken zouden zijn, dan kan verwerende partij dit benoemen, zodat verzoekende partij verder kan bekijken of en hoe zij die stukken zou kunnen bekomen.

Uit dit stuk blijkt dat verzoekende partij behoeftig was.

Ze kon overleven juist door de financiële hulp van de schoonzoon en dochter. Evenwel diende voor de financiële tussenkomsten een tussenpersoon ingeschakeld te worden gezien Western Union gedurende een periode van jaar geen diensten konden leveren in Angola.

Het bewijs wordt hiervan ook bijgebracht en dit gegeven wordt op zich ook niet betwist door verwerende partij.

De schoonzoon en dochter kende Western Union en gezien deze geen diensten meer konden leveren in Angola werd een tussenpersoon ingeschakeld.

Andere dan Western Union die er diensten leverden kenden ze op dat moment niet reden waarom de tussenpersoon werd ingeschakeld;

Het is niet omdat er andere organisaties zouden kunnen zijn die op dat moment er deze diensten leverden, dat daardoor het inschakelen van een tussenpersoon ongeloofwaardig zou zijn, quod non.

Bovendien, verwerende partij stelt dat er andere organisaties zouden kunnen zijn, maar blijft zelf in gebreke deze te benoemen.

Waren er aldus organisaties die deze diensten leverden of niet, is nog steeds een raadsel voor verzoekende partij.

Alleszins verzoekende partij en de referentiepersoon waren hiervan niet op de hoogte en blijkbaar verwerende partij ook niet want zij kan er ook geen benoemen.

De medische stukken die werden bijgebracht wijzen niet alleen op het kwetsbaar profiel van verzoekende partij maar ook op de oplopende medische kosten die allemaal door de referentiepersoon werden betaald.

Het betreft niet enkel de consultaties bij de artsen maar ook de medische kosten van medicatie.

Verzoekende partij is zelf diabetespatiënt en dient dan ook consequent de voorgeschreven medicatie in te nemen en zich regelmatig te laten opvolgen.

Het attest van de arts [C.] [E.] beschrijft ook duidelijk welke medische opvolging zij maandelijks en jaarlijks nodig heeft, naast de medicatie die zij moet innemen

Ook deze medische toestand ontstaat niet van de ene op de andere dag.

Zowel nu als in het verleden werden de medische kosten financieel ten laste genomen door de schoonzoon en de dochter,

Het middel is gegrond en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

4. De identiteit

De identiteit van verzoekende partij staat vast en wordt ook niet in twijfel getrokken

Evenmin wordt de identiteit van de schoonzoon en de dochter en de familiale band in twijfel getrokken door de verwerende partij.

5.

Minstens dient te worden geoordeeld dat de criteria die verwerende partij in casu, rekening houdend met alle gegevens in deze zaak, hanteert, veel te streng zijn.

Verzoekende partij is dan ook van oordeel dat de motivatie van verwerende partij niet kan worden weerhouden en deze dan ook de vernoemde artikelen en beginselen heeft geschonden.

6.

Ondergeschikt, minstens had de verwerende partij om aanvullende informatie kunnen vragen, of vragen om bepaalde zaken aangaande de persoonlijke concrete situatie van verzoekende partij te verhelderen of te verduidelijken of toe te lichten.

Verwerende partij erkent immers dat er documenten werden neergelegd in het dossier.

Verwerende partij houdt evenwel met deze documenten geen rekening omdat de documenten elk apart worden beoordeeld door de verwerende partij

Zij doet evenwel geen enkele moeite om andere documenten of meer leesbare documenten van verzoekende partij te bekomen.

Deze vraag zou wel aangewezen zijn, gezien verzoekende partij niet weet welke andere documenten hij nog zou moeten bijbrengen of dat verzoekende partij niet wist dat bepaalde documenten voor partij niet voldoende leesbaar zouden zijn geweest.

7.

Het middel is gegrond."

3.2. Verzoekster voert een tweede middel aan, dat zij als volgt uiteenzet:

TWEEDE MIDDEL: schending van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen. zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

Verwerende partij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekende partij en de elementen van dit dossier.

De verwerende partij heeft de plicht diens beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij verwijst naar de uiteenzetting hierboven en herneemt die eveneens onder dit tweede middel.

Het staat vast dat verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan en allesbehalve redelijk is geweest.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de gegevens in deze zaak en is in elk geval veel te streng geweest wat betreft diens beoordeling van de gegevens in deze zaak

Elk document moet niet apart beoordeeld worden, doch de documenten moeten worden beoordeeld in het licht van alle documenten en dus het volledige dossier moet in zijn geheel worden beoordeeld.

Uit het geheel van de documenten en dus uit het geheel van het dossier blijkt juist dat de referentiepersoon de Nederlandse nationaliteit heeft én dat verzoekende partij ten laste is van haar schoonzoon én dat de identiteit is aangetoond (zie hieromtrent supra).

Had verwerende partij vragen of twijfels, dan heeft zij minstens de plicht om bijkomende informatie of een verheldering te vragen.

Dit heeft zij niet gedaan.

De beslissing van verwerende partij moet om deze redenen vernietigd worden, gezien het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden."

3.3. Wegens hun onderlinge samenhang worden het eerste en tweede middel samen besproken.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing vermeldt duidelijk de determinerende motieven op basis waarvan deze is genomen. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Ook de feitelijke overwegingen worden weergegeven. Zo wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet om het verblijfsrecht te krijgen op basis van gezinshereniging. Tevens wordt gemotiveerd dat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet afdoende blijkt dat verzoekster voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Bijgevolg werden zowel de feitelijke als juridische overwegingen die hebben geleid tot deze beslissing op afdoende manier geduid, zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met beroepsmiddelen waarover zij in rechte beschikt.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.3.2. Artikel 40*bis*, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, dat de juridische grondslag vormt van de thans bestreden weigeringsbeslissing, luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;”

Verzoekster betoogt in het eerste middel dat in artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet niet vermeld staat dat zij het bewijs moet leveren van het ten laste zijn van de referentiepersoon verder naar het verleden toe of zelfs in het land van oorsprong.

De Raad merkt vooreerst op dat de aanvraag werd ingediend op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Met de wet van 10 maart 2024, in werking getreden op 1 september 2024, werd artikel 40bis, §2, gewijzigd. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing was de relevante bepaling artikel 40bis, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet, zoals uit de bestreden beslissing ook blijkt. Verzoeksters verwijzing naar artikel 40bis, §2, 3°, moet dan ook worden begrepen als artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster aanvoert dat bij de aanvraag als bloedverwant in opgaande lijn op grond van (thans) artikel 40bis, §2, 4°, niet is vereist dat het *“ten laste zijn”* betrekking heeft op een bestaande toestand in het land van herkomst, merkt de Raad op dat deze bepaling luidt:

“ 4° de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn en die hen begeleiden of zich bij hen voegen;” (de Raad onderlijnt)

In het arrest Jia (C-1/05, punt 37-38) verduidelijkte het Hof van Justitie dat een familielid "ten laste" moet zijn in het land van herkomst of het land waar hij op dat moment verblijft. In het arrest Reyes (C-423/12, punt 30) bevestigde het Hof dat de situatie van afhankelijkheid moet bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te mogen voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is. Uit de door verzoekster voorgelegde stukken blijkt dat het land van verblijf op het ogenblik dat verzoekster de aanvraag indiende Angola was, zodat de verwerende partij terecht het ten laste zijn ten aanzien van dit land heeft beoordeeld.

Verzoekster kan aldus niet gevolgd worden waar zij beweert dat het zou volstaan dat zij thans ten laste is van de referentiepersoon.

3.3.3. Verzoekster betoogt verder dat er geen reden is om aan de inhoud van het voorgelegde armoedecertificaat te twijfelen en dat uit dit stuk blijkt dat zij behoeftig was. Hiermee weerlegt zij de motivering in de bestreden beslissing niet dat dit stuk een verklaring op eer betreft en derhalve niet steunt op een gedegen onderzoek van de Angolese administratieve databanken. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk of onjuist om te stellen dat dit attest niet voldoende is om het vermogen aan te tonen.

Verzoekster voert aan dat voor de financiële tussenkomsten een tussenpersoon ingeschakeld diende te worden *“gezien Western Union gedurende een periode van jaar geen diensten konden leveren in Angola”*. Verder stelt zij dat het niet is omdat er andere organisaties zouden kunnen zijn die op dat moment deze diensten leverden, dat daardoor het inschakelen van een tussenpersoon ongeloofwaardig zou zijn en dat verweerder zelf in gebreke blijft deze andere organisaties te benoemen.

De Raad wijst er op dat de bewijslast voor het vervuld zijn van de voorwaarde van het *“ten laste”* zijn bij de verblijfsaanvrager rust. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster zich bij haar aanvraag qua bewijsstukken ter staving van de financiële tussenkomsten via een tussenpersoon beperkt heeft tot een artikel waarin wordt vermeld dat Western Union na 8 jaar te zijn opgeschort in Angola, terug operationeel is in Angola. Hierop gelet was het niet kennelijk onredelijk van verweerder om in de bestreden beslissing te motiveren dat geen bewijsstukken werden voorgelegd die verzoeksters beweringen staven en dat niet kan worden afgeleid uit de voorgelegde stukken hoe de financiële hulp via een tussenpersoon verliep. Verzoekster maakt het tegendeel niet aannemelijk.

Verzoekster betoogt dat de medische stukken die werden bijgebracht niet alleen op haar kwetsbaar profiel wijzen maar ook op de oplopende medische kosten die allemaal door de referentiepersoon werden betaald. Hiermee doet zij geen afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat de betaling van de ziekenhuisfacturen een situatie betreft die zich voordeed toen zij reeds in België was.

Verzoekster weerlegt aldus niet dat zij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn geweest in het land van origine, noch afdoende bewezen heeft reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

3.3.4. Verzoekster betoogt dat verweerder haar minstens om aanvullende informatie had kunnen vragen, of vragen om bepaalde zaken aangaande haar persoonlijke concrete situatie te verhelderen of te verduidelijken of toe te lichten.

De hoorplicht houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 13 oktober 2015, nr. 232.536; RvS 29 juni 2017, nr. 238.713).

De beslissing van verweerder om een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie met Nederlandse nationaliteit te weigeren, kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Het komt de vreemdeling die een welbepaalde verblijfsaanvraag indient toe om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van de aanvraag en hierin zijn persoonlijke situatie, die van belang kan zijn bij het beoordelen van de aanvraag, concreet toe te lichten en te onderbouwen met alle bewijsmiddelen die hij nuttig en relevant acht.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

3.3. Verzoekster voert een derde middel aan dat zij als volgt uiteenzet:

“DERDE MIDDEL: schending van het artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet

Verzoekende partij heeft alhier diens familiaal en sociaal leven uitgebouwd. Het centrum van diens sociale en economische belangen ligt nu in België. Hieromtrent kan er geen enkel discussie zijn, gezien zij de verzoekende persoon ook bij diens schoonzoon, dochter en kleinkinderen, woont.

Verzoekende partij heeft hier geen bron van inkomsten en is financieel afhankelijk van diens schoonzoon. Zij is gedomicilieerd bij diens schoonzoon en dochter. De schoonzoon betaalt alle kosten, inclusief de ziekenhuiskosten.

Bovendien behoort verzoekende partij tot het kerngezin, hoewel dit in het kader van artikel 8 EVRM niet vereist is. Artikel 8 EVRM beschermt ook het familieleven en het privéleven en het gezinsleven.

Een terugkeer naar het land van herkomst zal hem dan ook onnoemelijk veel schade brengen. Een terugkeer zal het gevolg zijn van huidige beslissing gezien verwerende partij de beslissing neemt tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Deze situatie valt onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privéleven.

Het begrip "privéleven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis"

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan mb.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van verzoekende partij in strijd met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur,
- 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven.

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij verzoekende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat verzoekende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten ten gevolge van de beslissing gezien het verblijf wordt geweigerd, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Verzoekende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden."

3.4. Verzoekster voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico op schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu blijkt niet dat verzoekster eerder over enig recht op verblijf in België beschikte. Het betreft aldus een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de Staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. De wetgever heeft in artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet zelf reeds een belangenafweging gemaakt door te bepalen onder welke voorwaarden verzoeker als familielid van een Unieburger het recht op gezinshereniging kan uitoefenen (Raad van State, nr. 231.772 van 26 juni 2015).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59).

Zoals aangegeven in de bespreking van het eerste en tweede middel werd in de bestreden beslissing niet kennelijk onjuist of onredelijk gemotiveerd dat verzoekster onvoldoende aantoonde dat zij effectief onvermogen was en dat zij in het land van herkomst, tot op het moment dat zij een verblijfsaanvraag indiende effectief financieel en/of materieel ten laste was van haar dochter en schoonzoon. Verzoekster toont geen bijkomende banden van afhankelijkheid aan tussen haarzelf en het gezin van haar dochter.

In de mate dat verzoekster zich beroept op de schending van haar privéleven, dient de Raad op te merken dat vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Verzoekster toont dergelijke uitzonderlijke omstandigheden allerm minst aan.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

D. D'HONDT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

D. D'HONDT

C. VERHAERT